

ZÜZMARSZIV

A VILÁGFALÓ ÉBREDÉSE

JAMIE LITTLER

„Egy mesterien megírt,
varázslatos történet.” – Daily Telegraph

JAMIE LITTLER

ZÜZMARASZÍV

A VILÁGFALÓ ÉBREDÉSE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Nektek, akik felszálltatok a Zúzmaraszív fedélzetére,
és velem tartottatok ezen az utazáson.*

AZ ÖRÖK ÉJ VIDEKE

FIRA ERŐDÍTÉNY

FELŐLŐLID

ARNU-SZURDOK

FAGUSÚJ-LEGYESÉG

ENSZERA

A RUSZ KLÁN IEBEGŐ ERŐDÍTÉNYEI

DÉRGERINC

AURÓRA MENEDÉKE

TÖRÖTTPART

PARÁZSVAR

IÉLEK-TAVAK

TÁNCOLÓ VIZEK

NAPSZENDER

FELŐKÖLŐ

MURGAI-FÖLD

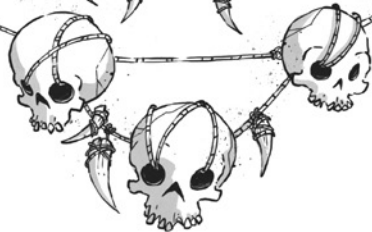
JÉGDÁRDA-LEGYESÉG

TUDRUK ERŐDÍTÉNY

PERNUEVIDÉK

TÉLSZÍV

ZÚZ-MARASZÍV

A NAGY TALÁLKOZÁS

Szokatlan látvány volt, annyi biztos.

Az útkeresők az idők kezdete óta először háborúra készültek. Hatalmas szánflotta szelte át a fagyos tájat, élén Vihartörő Parázs kapitánnyal, a Hó-tenger legnagyobb hatalmú vezetőjével. Esküt tett, hogy megtisztítja a világot a leviatánoktól, ettől a szörnyű veszedelemtől, ami az egész emberfajt rettegésben tartotta. A parancsait követő járművek mindegyikét nagy erejű, ősi fegyverekkel szerelték fel, amik a Voltvilág idejéből származtak. A flotta előtt egy másik, kisebb

száncsoport haladt. Az útkeresők méltóságteljes szányaival ellentétben – amiket színes vitorlákkal és büszke címerekkel szereltek fel – ezek a járművek sérültek és korhadtak voltak, szakadt fekete vitorláikon vérvörös hasadások éktelenkedtek.

Lidércszánok voltak, és éppen az ismert világ vége felé tartottak, nyomukban az útkeresőkkel. Az útkeresők azonban nem azon igyekeztek, hogy elkapják az álnok fosztogatókat, de nem ám. Célpontjuk, a megszámlálhatatlan leviatánból álló csorda, a hótakaró alá menekült az útkeresők fegyvertüze elől. De az útkeresők nem adták fel egykönnyen a hajszát. Ahol lidérccek vannak, ott leviatánokat is biztosan találni.

Még ennél is furcsább volt az, hogy hosszú évek óta először nem a leviatánok elleni küzdelem járt Vihartörő fejében. Minden figyelmét a gyermekre fordította, akit követett a *Zúzmaraszív* néven ismert szán rakodóterébe.

A gyermek, a messzi északról érkezett fiú, akit Ashnek hívtak, nagyot nyelt. Kavargott a gyomra az izgalomtól. Úgy érezte, mintha álmodna, mintha felhőkön lépkedne a keményfa padló helyett.

Amikor a rakodótérbe értek, Vihartörő szóra nyitotta a száját, de ekkor észrevette, hogy valaki más is követte őket a sötétbe, a nyikorgó deszkafalak közé. Luna volt az, a *Zúzmaraszív* navigátora. Alig volt idősebb Ashnél, és történetesen ő volt Ash legjobb barátja.

– Ne is foglalkozzatok velem, csak felviszek valamit kapinak! – mondta a lány, pedig nyilvánvalóan teljesen más okból volt itt.

Vihartörő egy hosszú pillanattig figyelte, ahogy Luna a ládákból turkál, aztán hangosan krákolgat egyet. Fagyos, acélos tekintete Lunára tapadt.

– Tudjátok, mit? Majd visszajövök, ha végeztetek – mondta Luna, és vörös fejjel a fedélzetre rohant.

Ash egyedül maradt.

Egyedül ezzel a nővel, akit alig ismert, a híres leviatánvadással.

Az anyukájával.

Ash gondolatai vadul kavargtak, szíve majd' kiugrott a helyéről.

Számtalanszor elképzelte már ezt a jelenetet. A fira erődítményben töltött magányos évek alatt, a *Zúzmaraszív* fedélzetén. Hányszor gondolt erre, mielőtt elaludt volna, mosollyal az arcán – az elképzelt jelenet vigaszt nyújtott, erőt adott neki.

És végül mindig ugyanúgy alakult.

Évekig tartó keresés után Ash végre megtalálja a szüleit. Anyukája és apukája magához öleli őt, sírva fakadnak a boldogságtól, és magukhoz szorítják, hogy tudja: soha többé nem lesz magányos. Büszkék, amiért átutazta a fél világot, hogy megtalálja őket, és számtalan veszéllyel szembenézett, ami még a legtapasztaltabb útkeresőt is eltántorította volna. Büszkék a bátor fiúra, akivé Ash cseperedett.

De most, hogy itt állt, szemben az anyukájával... – Vagy inkább Parázssal? Vihartörő kapitánnyal? Ash nem tudta, hogyan szólítsa. – ...gyerekesnek tündek a képzelgésai.

Az édesanyja nem örült neki. Nem ölelte magához. Nem sírt a boldogságtól. Még csak nem is mosolygott.

Vajon Ashnek kéne megtennie az első lépést? Az anyja keménykezű harcos, óvnia kell a hírnevét – nem ölelkezhet nyilvánosan. De most egyedül vannak, szóval... talán mégis?

– Anya... – motyogta Ash, és szeme megtelt könnyel, ahogy tárt karokkal közelebb ment Parázshoz.

Parázs fél lépést hátrált.

Apró mozdulat volt, de Ash úgy érezte, mintha pofon ütötték volna.

Megtorpant, elszorult a torka.

Lehet, hogy ez normális – győzködte magát a fiú. Talán így viselkednek a szülők a gyerekekkel.

Vihartörő ép szemével Asht bámulta, aki, amennyire bírta, állta a tekintetét. A nő ökölbe szorította a kezét, vastkos, durva kabátja miatt a szokásosnál is impozánsabbnak tűnt a termete. Ash hátrahúzta a vállát, remélve, hogy így nagyobbnak tűnik, mintha tényleg Parázs fia lenne, de ehelyett úgy érezte, mintha még jobban összezsugorodott volna a nő pillantásától.

Miért néz rám így? – gondolta Ash. – Talán dühös? Zavarja, hogy megtaláltam őt? Egyáltalán, tényleg ő az anyukám? – Csak azt tudta, hogy muszáj megtörnie az elviselhetetlen csöndet.

– Sajnálom, ami a visítóval történt... – mondta rekedten Ash. Az ujjait tördelte idegességében. Valószínűleg nem

tett túl jó első benyomást azzal, hogy egy leviatán hátán érkezett meg egy leviatánvadász szánjára. – É-én...

– Szóval dalszöví vagy? – kérdezte Vihartörő. Ash szíve elfacsarodott a hangjában bujkáló vádaskodást hallva.

Bólintott.

Vihartörő arca megrándult, de Ash nem tudta eldönteni, hogy a félelemtől, a gyűlöletől vagy valamilyen más érzelemtől.

– Akkor végül mégis az apádra ütöttél.

Ash Aurórában csak néhány-szor találkozott Vihartörővel, és minden alkalommal keménynek tűnt, mint a kő. Most azonban törekenynek látszott, mint a vékony jég.

Ashnek már majdnem sikerült megbékélnie azzal,

hogy dalszöví – egyike annak a néhány üldözött embernek, aki misztikus dala révén képes kommunikálni a leviatánokkal –, de az anyja reakcióját látva összerándult a gyomra. És eszébe jutott az az ezernyi kérdés, amit fel akart tenni a szüleinek, amikor végre megtalálja őket.

Hol voltatok mostanáig?

Miért hagytatok el?

Most, hogy lehetősége lett volna feltenni a kérdéseket, nem találta a szavakat.

Ez így nem jó. Nevetniük kellene és történeteket mesélni egymásnak az életükről. Ez így egyáltalán nem jó!

Vihartörő végre megszólalt.

– Miért jöttél ide?

Ash hátrahőkölt. Annyi kérdést feltehetne ilyen sok külön töltött év után, és ő pont ezt választja? Semmi „hogyan vagy?”, „mesélj magadról”, vagy legalább egy „annyira hiányoztál”?

Miért van itt? Hát nem nyilvánvaló?

– T-téged kerestelek – cincogta Ash.

– A firákkal kéne lenned, ahol biztonságos – mondta Vihartörő, mintha Ash megszegte volna a parancsát. – Okkal hagytalak ott.

Biztonságos.

Ash a firákra gondolt, arra, hogy kiközösítették, számkivetettet csináltak belőle. Ha nem lett volna Tobu, a jeti védelmezője, Ash biztos volt benne, hogy holtan végzi valahol a vadonban.

– A firák számúztak – mondta halkan Ash.

– Azért, mert dalszöví vagy? – Vihartörő arckifejezése kifürkészhetetlen volt.

Ash bólintott.

– Ti nem... nem jöttetek vissza értem. Fogalmam sem volt, hol vagytok, mi történt... Azt hittem, örökre ott hagyatok!

Ash egy pillanatig azt hitte, szégyent lát átvillanni a fagyos arcon. Vihartörő közelebb lépett hozzá, felé nyújtotta a kezét, de félbehagyta a mozdulatot. Mozgatni kezdte az ujjait, mintha nem tudná, mit csináljon velük, végül kínosan megpaskolta a fiú feje búbját.

Ash mozdulatlaná dermedt.

Az érintéstől táncot jártak az érzékei és elöntötte a boldogság. Nem ölelés volt, de azért ez is valami. Sosem került még ilyen közel valamelyik szülőjéhez azóta, hogy sok évvel ezelőtt magára hagyták. Attól félt, ha megmozdul, ha megszólal, az anyukája eltűnik, és ő újra egyedül marad. Vihartörőnek bőr- és izzadságszaga volt – nem pont olyan, mint amilyennek Ash egy anyuka illatát képzelte, de az ő anyukájáé.

Az anyukám... az anyukám... Ismételte magában Ash, újra és újra, hátha ez segít, hogy végre elhiggye.

– Meg kellett védenem, Ash – mondta Vihartörő az eddiginél gyengédebben. – Tudtam, hogy amíg léteznek leviatánok ezen a világon, nem leszel biztonságban idekint. Azok után, ami apáddal történt...

– Mi történt veled? – bukott ki Ashból a kérdés, bár volt egy-két ötlete. Nemrég tudta meg, hogy az apja, Ferno, egykor lidérc volt, vagyis egyike azoknak a vérszomjas dalszövőknek, akik bosszút esküdtek az erődítmények ellen amiatt, ahogy a dalszövőkkel bánnak. Ash tudta, hogy az apja segítette Szilánknak, a lidércek vezérének összegyűjteni azokat a dolgokat, amikre szükség volt Habzsoló, a civilizáció kiirtására is képes leviatánistenség kiszabadításához. Tudta, hogy Szilánk megtanította Fernónak Habzsoló sötét dalát, amivel az képes volt irányítani a leviatánokat, de a dal egyúttal az apja lelkét is elkezdte felemészteni. Ash azzal is tisztában volt, hogy Ferno a barátja, Varjú segítségével megváltozott, belátta, hogy hibát követett el, és megpróbálta helyrehozni azt, de végül kénytelen volt elmene-
külni Habzsoló dala elől, mert az rátelepedett az elméjére.

Ash mindezt tudta, de az anyjától akarta hallani.

– Sok évvel ezelőtt elvesztettük az apádat. A leviatánok *elrabolták* tőlünk – mondta Vihartörő. Az *elrabolták* szót különösen ádázul ejtette ki.

A leviatánokat okolja – gondolta Ash, és elfacsarodott a szíve. *Pont, mint azok a buta történetek. Pedig nem a leviatánok vették át az irányítást apa elméje fölött, és kényszerítették arra, hogy elmeneküljön. Erre csakis Habzsoló sötét dala lehetett képes. Szilánk vezette az apukámat Habzsoló karmai közé. Ha bárki hibás, akkor ő az!*

Ash el akarta mondani Vihartörőnek az igazat, hogy a leviatánok nem az ellenségeik, hogy azok a legendákkal

ellentétben nem képesek irányítani a dalszöveket, de ahogy Vihartörő csillogó szemébe nézett, elillant a bátorsága.

Mi van, ha feldühíti őt? Ash nem bírta volna elviselni, ha az anyukája nem kedveli őt, nem akar vele lenni.

– Azon a napon, amikor elvesztettük őt – folytatta Vihartörő –, amikor még kisbaba voltál, megesküdtem a tűszellemeknek, hogy leigázom a leviatánokat, ezeket a szörnyetegeket, egyszer és mindenkorra. Az életemre esküdtem, hogy biztonságosabbá teszem a világot, amiben felnősz, ahol boldogok lehetünk... és újra egy családként élhetünk.

Egy családként...? Ash semmi másra nem vágyott jobban a világon.

– Tudod... Tudod, hol van apa?

Vihartörő oldalra biccentette a fejét, lenézett a földre.

– Nem tudom – válaszolta végül.

Ash bólintott. Erre a válaszra számított, de ettől még nem volt kevésbé szívszorító.

– Apa nyomokat hagyott nekem, amiken elindulhattam – mondta Ash. – Így jutottam ide...

Vihartörő döbbenetesen pislogott.

– Az *apád* vezetett ide?

– Amikor kisbaba voltam, mindig egy altatót énekelt nekem, abba rejtette a nyomokat – magyarázta Ash. Vihartörő szóhoz sem jutott. – Te... te nem tudtad?

– Apád sok mindent nem mondott el nekem. – Vihartörő hangjában keserűség bujkált.

Ash nyelt egyet, aztán folytatta.

– A nyomok a zúzmaraszívhez vezettek, aztán Napfordulóba, hogy biztonságos helyre kerüljön a zúzmaraszív.

Ash azt remélte, lenyűgözi Vihartörőt a látogatása történetével – hiszen a titkos erődítmény arról volt híres, hogy egymás mellett élnek benne az emberek és a leviatánok – de ha így is volt, a nő ennek nem adta jelét.

– *Zúzmaraszív?* – kérdezte. – *Úgy érted, ez a szán?*

– Nem... vagyis, nem egészen. Az a dolog, amiről elnevezték a szánunkat. Egy nagy hatalmú ősleviatán szíve. Kulcsféleség Habzsoló börtönéhez.

– Ferno és Szilánk mesélt Habzsolóról, a valaha élt leg-erősebb leviatánról. De én azt hittem, csak legenda.

– Szilánk az egész világot átkutatta érte, és apa azt akarta, hogy tartsam tőle

távol a szívet. De én... – Ash elvörösödött, összeszorult a torka. – Nem tudtam. Szilánk követett minket Napfordulóba. Ellopta a zúzmaraszívet, és a lidércei elrabolták az összes ott élő dalszöveget. A lidércek kényszerítik őket, hogy az ő oldalukon harcoljanak, pedig nem akarnak!

Ash elhallgatott. Nem először vett észre hasonlóságot a lidércek és az útkeresők között – most például azt, hogy arra kényszerítik a dalszöveget, hogy engedelmeskedjenek a parancsuknak.

– A lidércek Szilánkot követik? – kérdezte Vihartörő. Zavartnak tűnt. – Miért teljesítenék ezek a lények az ő parancsait?

– A lidércek nem gonosz szellemek, ahogy mindenki hiszi. Igazából emberek. Dalszöveők – vallotta be Ash szégyenkezve. Az emberek már így sem bíztak a dalszöveőkben, és tudta, hogy a szörnyű igazság csak még jobban megerősítené az előítéleteiket. Vihartörő hunyorított, mire Ash gyorsan folytatta. – Átváltoztatta őket Habzsoló sötét dala, feltétel nélkül engedelmeskednek Szilánknak. A Napfordulóból elrángatott foglyokat is erre fogják kényszeríteni. Szilánk ki akarja szabadítani Habzsolót a börtönéből a zúzmaraszív segítségével. Most is épp oda tart!

Vihartörő tekintete elhomályosult.

– Nem hiszem el, hogy csak most értem meg. Pedig egész idő alatt itt volt az orrom előtt...

– A zúzmaraszív a leviatánok segítségéért kiált – mondta Ash.

– Ezért gyűlt össze az a sok leviatán – folytatta Vihartörő. – Az a *szív* magához szólította őket. Nem hittünk a szemünknek, amikor megláttuk a csordát. Azért indult útnak a flotta, hogy teszteljük a régészgépész fegyvereket, de sosem gondoltuk volna, hogy egyszerre ennyi leviatánnal találkozunk majd...

– Meg akarják menteni a zúzmaraszívet, és nekünk segítenünk kell – jelentette ki Ash. – Ha Szilánk kiszabadítja Habzsolót, egyikünk sem fogja tudni megállítani.

Vihartörő Ash szavain merengett. Gondterhelt volt az arca, ahogy arra gondolt, hogy leviatánoknak segítsen.

Ash némán figyelte. Vihartörőnek el kellett hinnie, hogy valójában Szilánk jelenti az igazi fenyegetést. Most ez a legfontosabb. Azt később is megmutathatja neki, hogy nem a leviatánokban kell keresnie az ellenséget. Ash már-már arra számított, Vihartörő kineveti, de ehelyett a nő kurtán biccentett.

– Egyetértetek.

– T-tényleg?

– Nem tudok sokat erről a Habzsolóról, de elég jól ismerem Szilánkot ahhoz, hogy tudjam, bármit is tervez, annak rettenetes következményei lesznek az erődítményekre nézve. Különösen, ha ehhez egy új leviatánfajnak is köze van. Egyszer és mindenkorra véget vetek ennek az örületnek.

Ash bizonytalanul elmosolyodott. Alig merte elhinni, hogy az anyja segíteni akar neki. Ashre hirtelen rátört a

vágy, hogy átölelje. Közelebb hajolt, de Vihartörő nem mozdult.

– Örülök, hogy megtaláltalak – mondta Ash biztatóan. – Annyira hiányoztál!

Vihartörőt mintha meglepték volna Ash szavai.

– Én is... örülök, hogy látlak, Ash. – Megbicsaklott a hangja. Ez volt az egyetlen jele annak, hogy így is gondolja. – De azt kívánom, bár ne a világ legveszélyesebb táján találkoztunk volna újra. Az ittléted... megbonyolítja a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

dolgokat. Nem hagyhatom, hogy bármi is elterelje a figyelmet. Koncentrálnom kell; egy parancsnok tartozik ezzel a flottájának. Számítanak rám, arra, hogy kivezetem őket a bajból.

Ash a csizmáját bámulta, összerándult a gyomra az idegességtől. Azt akarta, hogy büszke legyen rá az anyukája, de ehelyett mintha akadályozta volna.

– Ez a csata fontosabb bármelyikünkénél. A túlélésünkért küzdünk, és mindannyiunknak ki kell vennie a részét a harcból. Ez rád is igaz, Ash.

Fény áradt a rakodótérbe, ahogy kivágódott a fedélzetre nyíló ajtó. Vihartörő kócos elsőtisztje állt a nyílásban.

– Parancsnok! – szólalt meg sürgetőn. – Szükségünk van magára a fedélzeten.

– Máris megyek, Jed – mondta Vihartörő, majd visszafordult Ashhez.

Megint felemelte a kezét, de nem tudta eldönteni, mit csináljon vele. Ash azt kívánta, bárcsak megnyugtatná a simogatásával.

Vihartörő azonban ehelyett szó nélkül sarkon fordult, és a fedélzetre ment, hogy játssza választott szerepét.